

๒

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้อง ในระดับชั้นต้น: กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class: Case study at Mifa Music Academy

ศักดิ์พล มิตรประยูร¹

Sakdipon Mitprayoon

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีวัตถุประสงค์ดังนี้ (1) เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้อง ระดับชั้นต้น (2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น (3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ได้นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าที่เรียนมาแล้ว 10 – 20 ชั่วโมง จำนวน 10 คน

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน (2) เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น มีทั้งหมด 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียง อักษร และ การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง (3) แบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน (4) การบันทึกวีดิทัศน์ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิงในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา คือ การทดสอบค่า t (t -test)

ผลการวิจัยพบว่า (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ประกอบด้วยเนื้อหาการขับร้องเบื้องต้น 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี และการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง โดยได้กำหนดช่วงชั้นความสามารถไว้ทั้งหมด 4 ช่วงชั้น แต่ละช่วงชั้นมีคะแนนที่ระบุอยู่ในรูปแบบจำนวนดาวคือ 1 - 4 ดาว ซึ่งมีค่าตรรกะของความสอดคล้องระหว่าง 0.6 - 1 (2) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น มีคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับร้อยละ 88.32/80.20 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 (3) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ: แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม, การบันทึกวีดิทัศน์, วิชาขับร้อง

ABSTRACT

The objectives of the Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class: Case study at Mifa Music Academy

were (1) to create the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy, (2) to explore the efficiency of the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy and (3) to study the beginners' achievement by using the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy. The sample group was from 10 beginners in the singing class at Mifa Music Academy who have been studying for 10 – 20 hours.

The research instruments consisted of (1) the Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class prior to (pre-test) and after (post-test) the class, (2) the review for basic singing principles includes 5 topics which are singing posture, breathing, vocalize, vowel and communicating a song (3) the formative test for the beginners of singing class and (4) video recording by using statistic to analyze the data which are percentage, average, standard deviation (S.D.), and t-test.

The results of this research were (1) the Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class with the review for basic singing principles of 5 topics consisting of singing posture, breathing, vocalize, vowel and communicating a song by determining the ability level in 4 levels. Each level has score in the form as the number of star which are 1 – 4 stars which has the index of item objective congruence (IOC) between 0.6 – 1, (2) the Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class has the standard efficiency of 88.32/80.20 which was higher than expected at 70/70 and (3) the student's achievement by using the Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class at Mifa Music Academy

is significant at .05 and the average score of post-test is higher than the average score of pre-test.

Keywords: Holistic Self-Assessment Video Recording, Singing Class

บทนำ

วัยรุ่นเป็นวัยที่นิยมชมชอบในตัวนักร้องหรือศิลปิน หลายคนมีความใฝ่ฝันที่จะได้เป็นนักร้องชื่อดัง ซึ่งในอดีตการเป็นนักร้องได้มิใช่เรื่องง่าย เวทีประกวดร้องเพลงยังคงมีไม่มากนัก แต่ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ในรูปแบบ reality show กำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย รวมถึงการแข่งขันร้องเพลงในเวทีต่างๆ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นจนถึงกลุ่มคนทั่วไป ด้วยกระแสความนิยมที่มาก ทำให้เด็กนักเรียน วัยรุ่นที่มีความฝันอยากเป็นนักร้องและให้ความสนใจในการเรียนร้องเพลงมากขึ้น ซึ่งในการเรียนการสอนวิชาขับร้องมีความยากและซับซ้อน เนื่องจากการอธิบายถึงท่าทางต้นกำเนิดเสียง การควบคุมอวัยวะภายในที่ช่วยในการออกเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้เหมือนการเรียนรู้เครื่องดนตรีชนิดต่างๆ อีกทั้งการเรียนร้องเพลงทั่วไปครูเป็นผู้บอกและร้องให้นักเรียนฟัง วิเคราะห์การร้องของนักเรียนและบอกถึงข้อดีข้อบกพร่องของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถวิเคราะห์ข้อดีและข้อผิดพลาดแก้ไขและพัฒนาการร้องเพลงของตนเองให้ดีขึ้นได้ การใช้เครื่องบันทึกวีดิทัศน์มาบันทึกภาพและเสียงร้องเพื่อช่วยในการประเมินตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและเกิดประโยชน์อย่างมาก เนื่องจากนักเรียนสามารถประเมินตนเองได้จากการดูภาพท่ายืนและฟังเสียงร้องของตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อหาจุดดี จุดบกพร่องของตนเอง รวมถึงสามารถแก้ไขจุดบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการร้องเพลงจนสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ดังที่ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนวิชาดนตรี ครุยังเป็นต้นแบบที่สำคัญไม่เปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่ต้องปรับเปลี่ยนคือ จากเดิมที่ผู้เรียนจะต้องลอกเลียนแบบครูโดยไม่เคยคิดเอง และเมื่อเล่นผิดก็จะให้ครูบอกว่าเล่นผิดอย่างไร ซึ่งการเรียนแบบดังกล่าวเป็นสิ่งที่ควรได้รับการแก้ไข การเรียนที่ถูกต้อง ครูต้องสอนหลักการที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน พร้อมสาธิตการเล่นหรือ

ทำทางที่ถูกต้อง และเมื่อนักเรียนนำไปปฏิบัติตามแบบฝึกหัดที่กำหนด ครูต้องฝึกให้นักเรียนใช้กระบวนการคิด และในดนตรี กระบวนการคิดแบบหนึ่งที่ดีและเหมาะสม คือ การประเมินตนเอง ในวิชาดนตรี ถ้าครูควรบันทึกเสียงการเล่นของนักเรียน แล้วให้นักเรียนฟังบทเพลงที่ตนเองเล่น เพราะในการเล่น นักเรียนหลายคนอาจยังไม่มีความสามารถในการฟังหลายๆด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ การบันทึกช่วยทำให้นักเรียนสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ดีมากขึ้น

จากความสำเร็จและที่มาของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า โดยให้นักเรียนฝึกประเมินการขับร้องของตนเอง โดยใช้ภาพและเสียงตนเองจากวีดิทัศน์ประกอบการประเมิน จึงนำผลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้อง ระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
3. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

สมมติฐานงานวิจัย

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีค่าตรงนัยความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

2. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาขับร้อง ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาขับร้องมาเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป โดยครูแต่ละคนได้นำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมไปใช้กับนักเรียน โดยจำนวนนักเรียนทั้งหมดคือ 10 คน และเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

2. ระยะเวลาในการทดลองใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม เริ่มตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2554 – มกราคม 2555

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ฝึกสำรวจข้อบกพร่องหรือสิ่งที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ดี และฝึกการคิดหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

3. ผลจากการประเมินตนเองจะทำให้นักเรียนทราบถึงระดับความสามารถในการขับร้องของตนเองอันจะเป็นแนวทางสำหรับนักเรียนในการพัฒนาการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย

การประเมิน หมายถึง การประเมินโดยการตีค่าของสิ่งที่ต้องการวัดโดยมีการกำหนดเกณฑ์คุณลักษณะ และระบุตัวเลขเพื่อการตัดสิน

ข้อร้องในระดับชั้นต้น หมายถึง ระยะเวลาในการเรียนวิชาข้อร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าโดยไม่เคยเรียนข้อร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

นักเรียน หมายถึง ผู้ประเมินตนเองที่เรียนวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้น ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าซึ่งทำการประเมินการข้อร้องของตนเอง โดยมีระยะเวลาในการเรียนวิชาข้อร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าและไม่เคยเรียนข้อร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

แบบประเมินแบบภาพรวม หมายถึง แบบประเมินตนเองประเภทหนึ่งของการประเมินตนเองแบบรูปรีด โดยมีการใช้ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไปเป็นรูปแบบที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดและประเมินในเพลงนั้นๆแบบภาพรวม มีการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนผิดพลาดลงไปในหัวข้อต่างๆ ที่ระบุไว้ในผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งสามารถนำมาใช้ประเมินได้กับทุกเพลง

โรงเรียนดนตรีมีฟ้า หมายถึง โรงเรียนสอนวิชาข้อร้องและเครื่องดนตรีทั่วไปที่ก่อตั้งโดยบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน)

วิชาข้อร้อง หมายถึง การเรียนข้อร้องสากลในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนวิชาข้อร้องสากลในโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือดังนี้ (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์สำหรับนักเรียนวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน (2) เอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้น (3) แบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการข้อร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน (4) การบันทึกวิธีทัศน์

ขั้นเตรียม

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม จากหนังสือ บทความในวารสาร เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
2. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม
3. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ในรูปแบบ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไป

ขั้นสร้าง

1. การประเมินตนเองแบบภาพรวม

การประเมินตนเองแบบภาพรวมประกอบด้วย (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) ใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม (3) ใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด (4) การบันทึกวิดิทัศน์

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมาสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยได้กำหนดช่วงชั้นความสามารถไว้ทั้งหมด 4 ช่วงชั้น โดยแต่ละช่วงชั้นมีคะแนนที่ระบุอยู่ในรูปแบบจำนวนดาวคือ 1- 4 ดาว เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้เรียนที่ยึดติดกับตัวเลขคะแนน ซึ่งในแต่ละช่วงชั้นมีคำอธิบายคุณลักษณะของความสามารถไว้อย่างละเอียด โดยนักเรียนทำเครื่องหมายถูกในช่องที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ ในแต่ละเนื้อหามีการให้คะแนนเป็นคำร้อยละเท่าๆกัน หลังจาก que ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นว่ามีเนื้อหาที่เหมาะสมและถูกต้อง โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมในรูปแบบการประเมินแบบทั่วไป คือ การประเมินการขับร้องที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดผลและประเมินผลในลักษณะภาพรวม โดยการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนผิดพลาดและจุดที่นักเรียนควรปฏิบัติได้ในการขับร้องลงไปในตัวข้อต่างๆของแบบประเมิน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการประเมินได้กับทุกบทเพลง

ตัวอย่างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
ลักษณะทำนองในการร้องเพลง	☐ ทำนองห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว ☐ ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย เท้าข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้า ทั้งนี้นักให้ท่าทำวงเท้าให้แนบสนิทกับพื้น	☐ ทำนองห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว ☐ ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเลยไปด้านหน้า แต่ยังคงเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ ทำนองติดกันหรือห่างกันมากจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเลยไปด้านหน้า แต่ยังคงเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ ทำนองติดกันหรือห่างกันมากจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าชิดเข้าหากัน ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเลยไปด้านหน้า และวางเท้าไม่แนบสนิทกับพื้น
การหายใจ	☐ หายใจพอดีกับความยาวของแต่ละประโยคในเพลงได้ทุกประโยค	☐ หายใจกลางประโยคเพลงไม่เกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคบ่อยเกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคของเพลงทุกประโยค
การเปล่งเสียง	☐ ร้องเสียงถูกต้อง ไม่เพี้ยนเลย	☐ ร้องระดับเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมดหรือเพี้ยนบ้างแค่เล็กน้อย	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนบ้างเป็นบางท่อน	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนเกือบครึ่งเพลง
การออกเสียงอักขระ	☐ -ออกเสียง ร ล ถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียง ร ล ถูกต้องแทบตลอดทั้งเพลง แต่ยังมีบางครั้งที่ผิด	☐ ออกเสียง ร ถูกต้องแต่ ร ยังผิดบ่อยครั้ง	☐ ออกเสียง ร ล ผิดแทบทุกคำ
การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	☐ สีสันและแวตวาแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ สีสันและแวตวาแสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงอารมณ์ของบทเพลง แต่ยังมีอาการเพี้ยนบ้างเป็นบางครั้ง	☐ สีสันและแวตวาไม่ชัดเจน ไม่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ สีสันและแวตวาไม่สดใส เริ่มต้นและเดินอายตลอดทั้งเพลง

2. ไบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้สร้างไบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับอาจารย์และนักเรียน ซึ่งไบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมมีช่วงคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ช่วง โดยหลังจากที่นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงนับจำนวนดาวรวมทั้งหมดที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ นำมาบันทึกลงในไบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์และนักเรียน ในการพิจารณาความก้าวหน้าในความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

3. สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด

ผู้วิจัยได้สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดสำหรับนักเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้กรอกข้อผิดพลาดและสิ่งที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขการร้องเพลงของตนเองหลังจากทำการประเมินตนเอง กระบวนการนี้ทำให้นักเรียนได้คิดอย่างมีวิจรรย์ญาณถึงสาเหตุและวิธีการแก้ไขปรับปรุงตนเองเพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวไปสู่ช่วงชั้นความสามารถที่สูงขึ้น ซึ่งรูปแบบของใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นรูปแบบให้นักเรียนกรอกข้อผิดพลาดได้อย่างอิสระ โดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้การระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดตามหลักการข้อร้องเบื้องต้นให้นักเรียน

4. การบันทึกวิดิทัศน์

ผู้วิจัยได้ใช้การบันทึกวิดิทัศน์ในการบันทึกการขับร้องของนักเรียน โดยอาจารย์เป็นผู้บันทึกวิดิทัศน์และให้นักเรียนชมวิดิทัศน์ที่ตนเองขับร้องเพื่อพิจารณา สังเกตข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว จึงทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2. การทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น

การทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นประกอบด้วย (1) แผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น (3) แบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน (4) ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

1. แผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้สร้างแผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและแผนการประเมินตนเอง โดยแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 คาบ คาบละ 60 นาที โดยผู้วิจัยได้จัดสรรหัวข้อในการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและระยะเวลาของแต่ละขั้นตอนไว้อย่างละเอียด ซึ่งแผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองเป็นตัวช่วยอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินขั้นตอนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินได้เป็นอย่างดี โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นระยะเวลาการดำเนินกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนได้ตามความเหมาะสม

2. เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น

ผู้ทำวิจัยได้รวบรวมเนื้อหาจากหนังสือทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงสื่อทางอินเทอร์เน็ตเพื่อสร้างชุดการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น โดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้แจกชุดทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้กับนักเรียนทุกคน เพื่อให้นักเรียนทุกคนศึกษา ทบทวนท่าทางและหลักการในการร้องเพลงที่ถูกต้อง ก่อนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งผู้วิจัยได้นำชุดทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้องของเนื้อหา โดยผู้ทำวิจัยได้กำหนดเนื้อหาเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ลักษณะท่ายืน, นั่ง ในการร้องเพลง
2. การหายใจ
3. การเปล่งเสียง
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี
5. การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

3. สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างบทเรียนในลักษณะปรนัยพร้อมเฉลยสำหรับอาจารย์ผู้สอนจำนวน 20 ข้อ และแบบฝึกหัดไม่มีเฉลยสำหรับนักเรียนจำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบฝึกหัดจำนวน 20 ข้อนี้มี

เนื้อหาครอบคลุมหลักการร้องเพลงเบื้องต้นทั้ง 5 หัวข้อที่อยู่ในเอกสารทบทวนหลัก การขับร้องเบื้องต้น เพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจในหลักการร้องเพลง เบื้องต้นของนักเรียนก่อนที่ทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น และการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้กำหนดข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลัก การขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมขึ้นเตรียมการทบทวน ขึ้นดำเนินกิจกรรมการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเอง แบบภาพรวมของนักเรียน รวมถึงคุณสมบัติของอาจารย์ผู้ใช้เอกสารการทบทวน หลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมเพื่อให้อาจารย์ผู้สอน ได้ศึกษา เตรียมตัวและเตรียมอุปกรณ์ได้อย่างถูกต้องเพื่อลดความผิดพลาดที่อาจ เกิดขึ้นระหว่างดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้อีกด้วย

ขั้นตอนการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. นำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ปรับปรุง และหาข้อบกพร่อง เพื่อนำมาพัฒนาและแก้ไข

2. นำเอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเอง แบบภาพรวม และบทเพลงไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 5 ท่านตรวจสอบภาษา เนื้อหา และความเหมาะสมทั้งหมดอีกครั้งเพื่อปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยให้มีความ ถูกต้องเหมาะสม และพร้อมในการประเมินจริง โดยมีผลของค่าตรงกันความ สอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ในเนื้อหาการขับร้องเบื้องต้น 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียง ให้ถูกต้องตามอักขระวิธีและการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง มีค่าตรงกัน ความสอดคล้องระหว่าง 0.6 - 1

การดำเนินการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. ขอหนังสือจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อไปติดต่อขออนุญาตเก็บข้อมูลต่อโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. บันทึกวีดิทัศน์การขับร้องของนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้นของโรงเรียนมีฟ้า ทั้งหมด 10 คน คนละ 2 เพลง โดยคาบที่ 1 บันทึกวีดิทัศน์การขับร้องบทเพลงที่ 1 ก่อนเรียน คาบเรียนที่ 2 ทำแบบฝึกหัดหลักการขับร้องเบื้องต้นระหว่างเรียน คาบเรียนที่ 3 บันทึกวีดิทัศน์การขับร้องบทเพลงที่ 2 ระหว่างเรียน และในคาบเรียนที่ 4 บันทึกวีดิทัศน์การขับร้องบทเพลงที่ 1 หลังเรียน
3. ให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยชมวีดิทัศน์ที่บันทึกไว้ในแต่ละสัปดาห์จากนั้นจึงบันทึกผลการประเมินลงในใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม
4. ตรวจสอบข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้ เพื่อตรวจสอบว่ามีข้อมูลส่วนใดที่ขาดตก ไม่สมบูรณ์ จึงเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจนกระทั่งได้ข้อมูลสมบูรณ์ทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีลำดับขั้นตอนการนำเสนอ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้นำมาวิเคราะห์ โดยใช้เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา ในรูปแบบ E1/E2 โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่า E1/E2 ที่ 70/70 เนื่องจากเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ได้นำไปใช้กับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นเท่านั้น

70 แรก หมายถึง ผลการเรียนรู้ระหว่างเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม (E1) โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย

70 หลัง หมายถึง ผลการเรียนรู้หลังเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม (E2) โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย

ตารางที่ 1 คะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขบร่องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและคะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขบร่องในระดับชั้นต้นก่อนเรียน (E2)

(n = 10 คน)

นักเรียน	ก่อนเรียน (เต็ม 100)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 100)
1	54	88
2	67	81
3	46	75
4	50	78
5	60	82
6	56	84
7	57	74
8	60	82
9	56	85
10	43	73
เฉลี่ย	54.90	80.20
S.D.	7.07	5.02

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขบร่องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 54.90 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ก่อนเรียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 67 นักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ก่อนเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 43 และนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขบร่องในระดับชั้นต้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 80.20 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์หลังเรียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 88 และนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์หลังเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 73

ตารางที่ 2 คะแนนและค่าร้อยละของแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้น
ระหว่างเรียน (E1)

(n = 10 คน)

นักเรียน	คะแนนระหว่างเรียน			ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน
	ครั้งที่1	ครั้งที่2	รวม (เต็ม 18)	
1	11	3	14	77.77
2	7	3	10	55.55
3	13	5	18	100
4	12	5	17	94.44
5	12	5	17	94.44
6	11	5	16	88.88
7	12	4	16	88.88
8	11	5	16	88.88
9	13	5	18	100
10	13	4	17	94.44
เฉลี่ย	11.50	4.40	15.90	88.32

จากตารางที่ 2 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 88.32 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุดจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนที่ได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 55.55

ตารางที่ 3 ค่าประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก
วิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น

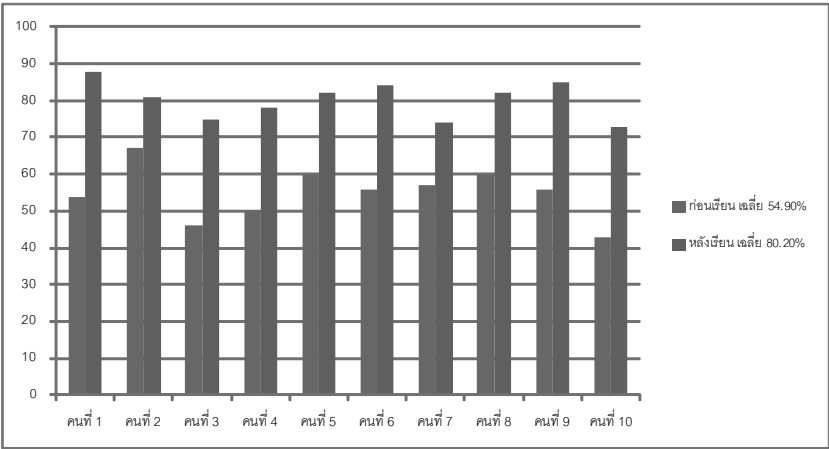
(n = 10 คน)

ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (E1)	ร้อยละของคะแนนหลังเรียน (E2)
88.32	80.20

จากตารางที่ 3 พบว่าแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก
วิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นมีค่าร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (E1)
และค่าร้อยละของคะแนนหลังเรียน (E2) คือ 88.32/88.20 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่า
เกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการประเมินตนเองแบบภาพ
รวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน
มีผลดังนี้

แผนภูมิที่ 1 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนรายบุคคล

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน

(n = 10 คน)

การทดสอบ	n	$\bar{X}$ (เต็ม 100)	S.D.	t	P
หลังเรียน	10	80.20	5.02	-12.68	.00*
ก่อนเรียน	10	54.90	7.07		

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 5 พบว่าผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 เนื่องจากนักเรียนได้รับการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้นจากอาจารย์ผู้สอน โดยระหว่างที่ทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการร้องเพลงเบื้องต้นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และการฝึกฝนจากการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนมีคะแนนสูงกว่าร้อยละ 70 อีกทั้งนักเรียนสามารถนำวิถีทัศน์ของตนเองที่บันทึกเรียบร้อยแล้วและเพลงที่ได้รับมอบหมายกลับไปทบทวนและฝึกซ้อมที่บ้านได้เองโดยไม่จำกัดเวลาและจำนวนครั้ง นักเรียนจึงได้ฝึกการสังเกตตนเองจนทราบถึงข้อดีและข้อผิดพลาดของตนเองและหาหนทางแก้ไขข้อผิดพลาดจนมุ่งสู่การพัฒนาทักษะการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังที่กล่าวว่าการประเมินการเรียนรู้

เป็นกระบวนการเดียวกับการเรียนและการสอน แม้ว่าในบางครั้ง เราใช้การประเมินในลักษณะการตรวจสอบที่เชื่อมต่อกับกระบวนการเรียนการสอนโดยทันทีก็ตาม แต่เราสามารถปรับเปลี่ยนความคิดให้กระบวนการประเมินกลายเป็นเครื่องมือของการสอนที่มีคุณภาพได้ วิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำได้ คือการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ร่วมประเมินคนหนึ่ง ดังที่ได้กล่าวไว้ว่า ในวิชาดนตรี ถ้าครูสามารถบันทึกเสียงการเล่นของนักเรียน แล้วให้นักเรียนฟังบทเพลงที่ตนเองเล่น จะดีมาก เพราะในการเล่น นักเรียนหลายคนอาจยังไม่มีความสามารถในการฟังหลายๆด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ การบันทึกช่วยทำให้นักเรียนสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ดีมากขึ้น

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนจากการใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนเนื่องจากนักเรียนได้ใช้เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยมีการบันทึกวิดิทัศน์การขับร้องของนักเรียนไว้ด้วย เมื่อนักเรียนได้ฝึกทำการประเมินตนเองก่อนเรียนและชมวิดิทัศน์ของตนเองแล้ว นักเรียนพบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดหลายประการ แต่ยังไม่สามารถระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ เพราะยังขาดความรู้ด้านหลักการขับร้องเบื้องต้น อาจารย์ผู้สอนจึงทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้นักเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนเพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียนอีกด้วย จึงทำให้นักเรียนทราบถึงหลักการขับร้องเบื้องต้นที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นแนวทางที่นักเรียนจะนำไปปฏิบัติและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองในการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ในครั้งถัดไป นอกจากนั้นนักเรียนยังได้รับมอบหมายให้ฝึกปฏิบัติและทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ทั้งในคาบเรียนและที่บ้านอีกหลายครั้ง เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการขับร้องและการประเมินตนเองจนกระทั่งมีความชำนาญ จึงเข้าสู่การประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก

วิธีทัศน์สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียน นักเรียนจึงมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างชัดเจน ดังที่กล่าวว่า การประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ตรวจสอบตรวหาเหตุผล และตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนในสิ่งที่ทำ มีการวางแผนการวัดผล คิดค้นวิธีการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนา ผู้ประเมินเป็นผู้ปฏิบัติเอง การประเมินตนเองเป็นผลดีในแง่ที่ทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจถึงสภาพปัญหา จุดเด่น และข้อบกพร่อง ได้ข้อมูลที่ทันต่อเหตุการณ์ ส่งผลให้นำมาพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่กล่าวว่าการฝึกหรือการปฏิบัติเป็นกระบวนการทำซ้ำบ่อยๆ จนเกินความชำนาญ เพราะฝึกหัดและการปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญมากขึ้น

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น นักเรียนมีพัฒนาการเรียงตามลำดับดังนี้ 1)การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 2)ลักษณะท่ายืนในการร้องเพลง 3)การหายใจและ 4)การออกอักขระและการเปล่งเสียง

การที่นักเรียนมีพัฒนาการการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมากเป็นอันดับที่ 1 เนื่องจากบทเพลงที่ผู้วิจัยได้เลือกให้นักเรียนปฏิบัติและทำการประเมินตนเองมีภาษา เนื้อหา และดนตรีประกอบที่เข้าใจง่าย ไม่สลับซับซ้อน อีกทั้งนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต จึงทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกและเนื้อหาของบทเพลงได้เป็นอย่างดี

ดังที่กล่าวว่า หลักสำคัญของการตีความบทเพลงเพื่อจะร้องเพลงให้ไพเราะนั้น ให้เริ่มต้นพิจารณาที่เนื้อร้องของเพลง โดยให้ดูว่าผู้แต่งเพลงมีวัตถุประสงค์จะสื่อความหมายอะไรมาในเนื้อเพลงนั้นๆ จากนั้นก็ทำความเข้าใจความหมายของเนื้อเพลงด้วยประสบการณ์ชีวิตของตนเอง และต่อไปให้พิจารณาทำนองเพลงว่ามีการขึ้นลงหรือมีลวดลายอย่างไร ทั้งนี้เพื่อออกแบบการใช้น้ำเสียงและสีสันทของเสียงตามแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของคุณเอง และขั้นสุดท้ายให้พิจารณาว่าจะเปล่งเสียงด้วยเทคนิคแบบไหนเพื่อสื่อความหมายอารมณ์เพลงนั้น

การที่นักเรียนมีพัฒนาการลักษณะทำยีนในการร้องเพลง เป็นอันดับที่ 2 เนื่องจากนักเรียนมักเลียนแบบศิลปินส่วนใหญ่ที่มีทำยีนในการร้องเพลงอย่างอิสระ จึงทำให้นักเรียนไม่ทราบจะทำยีนในการร้องเพลงที่ถูกต้องเบื้องต้นเป็นอย่างไร แต่เมื่อนักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและศึกษาแบบทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น ซึ่งระบุคุณลักษณะที่ถูกต้องของการยีนในการร้องเพลงพร้อมรูปภาพประกอบไว้อย่างชัดเจนได้แก่ การวางเท้า การวางขาและหัวเข่า การวางลำตัวและหัวไหล่ การผายหัวไหล่และหน้าอก และการวางคอและศีรษะ จึงทราบว่าลักษณะทำยีนในการร้องเพลงที่ถูกต้องเป็นอย่างไร นอกจากนั้นนักเรียนยังได้เห็นทำยีนของตนเองจากการชมวิดีโอทัศน์จึงพบว่าตนเองมีทำยีนที่ผิดหลายประการอย่างเห็นได้ชัด นักเรียนจึงสามารถเปลี่ยนแปลงทำยีนของตนเองที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้อย่างชัดเจน และเป็นธรรมชาติ ดังที่ Van A. Christy(1990) ได้กล่าวถึงอวัยวะที่ต้องคำนึงในขณะยีนร้องเพลงคือเท้า ขา หัวเข่า สะโพก ลำตัว กล้ามเนื้อหน้าท้อง กระดูกสันหลัง ไหล่ คอและศีรษะ ควรจัดวางไว้ในลักษณะที่ถูกต้องไม่บิดเบี้ยวและต้องผ่อนคลายอย่างเป็นธรรมชาติ ดังที่กล่าวถึงการวางท่าทางที่เหมาะสมว่า การวางท่าทางที่เหมาะสมเพื่อให้การหายใจมีประสิทธิภาพ ให้ยีนตัวตรง ทิ้งน้ำหนักลงบนสองเท้าเท่าๆ กัน ขาไม่ชิดกันจนเกินไป ยืดลำตัวจากส่วนเอวขึ้น หลังตรง ศีรษะตั้งตรง ปล่อยแขนไว้ข้างลำตัวปกติ อย่าให้ไหล่ห่อและอย่าทำหลังโก่ง ให้พยายามเปิดไหล่ออกให้กว้าง และยกอกไม่ให้ลำตัวส่วนบนยุบ ทำพอประมาณ อย่าให้ตึงเกินงาม

การที่นักเรียนมีพัฒนาการการหายใจ เป็นอันดับที่ 3 เนื่องจากการหายใจในการพูดแตกต่างจากการหายใจในการร้องเพลง ก่อนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม นักเรียนยังคงใช้วิธีการหายใจในลักษณะเดียวกับการพูด จึงส่งผลให้ปริมาณลมที่เข้าสู่ปอดไม่เพียงพอสำหรับการขับร้องในประโยคที่มีความยาว จึงไม่สามารถร้องเพลงในประโยคยาวได้ และบางครั้งต้องหายใจช่วงกลางประโยคเพลง แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอทัศน์และทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพอวัยวะภายในที่ช่วยในการหายใจและมีกระบอกคุณลักษณะของการหายใจ

ที่ถูกต้องได้แก่ การหายใจเข้าทางจมูกและปาก ช่วงจังหวะในการหายใจ ปริมาณลมหายใจที่เพียงพอ ลักษณะหัวไหล่และหลังในการหายใจ และลักษณะหน้าท้องในการหายใจ จึงได้ทราบถึงหลักการหายใจในการร้องเพลงเบื้องต้นที่ถูกต้อง และเริ่มฝึกฝนการหายใจในการร้องเพลงอย่างถูกวิธี จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการขับร้องในแต่ละบทเพลงมีการหายใจหลายครั้ง เมื่อนักเรียนยังอยู่ในช่วงฝึกฝนย่อมเกิดความกังวลและมีการเกร็งทุกครั้งที่ต้องหายใจ จึงมีความจำเป็นที่ต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนด้วยเช่นกัน จึงจะสามารถหายใจในการร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ ดังที่ได้กล่าวถึงการหายใจเพื่อการขับร้องไว้ดังนี้ การหายใจเป็นการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้หายใจทำงานร่วมกับอวัยวะที่ใช้ออกเสียงและอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน มีข้อสำคัญเพียงการสูดลมหายใจเข้า - ออกเท่านั้น วิธีหายใจที่ถูกต้องมีเพียงอย่างเดียว เมื่อหายใจเข้ากะบังลมจะเคลื่อนตัวลงต่ำทำให้เกิดที่ว่างบริเวณอก อากาศภายนอกจะไหลเข้าไปแทนที่โดยผ่านปากหรือจมูก หลอดลม แล้วจึงเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออกกะบังลมจะยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจึงถูกผลักดันออกมาทางหลอดลม จมูก และปาก เช่นเดียวกัน การสูดลมไม่ต้องสูดมาก แต่ผู้เริ่มฝึกมักกลัวลมหายใจจะไม่พอจึงสูดเข้าเต็มปอด กลับทำให้ส่วนอกโดยเฉพาะอกท่อนบนเกิดอาการเกร็ง ขาดความยืดหยุ่น จึงทำให้เปล่งเสียงได้ลำบาก ความจริงปริมาณอากาศปานกลางดีกว่าปริมาณอากาศมากเพราะทำให้ปอดมีแรงยืดหยุ่น อีกทั้งไม่ก่อให้เกิดความแน่นและอึดอัด การเปล่งเสียงขณะหายใจออกก็ต้องควบคุมลมหายใจโดยค่อยๆ ผ่อนออกมา

การที่นักเรียนมีพัฒนาการการออกอักขระเป็นอันดับที่ 4 เนื่องจากนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปีซึ่งถือว่ามีความชำนาญในการใช้ภาษาไทยแล้ว จึงสามารถปฏิบัติเนื้อหาการออกอักขระได้ดีตั้งแต่ก่อนเริ่มทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมก่อนเรียน และหลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพลักษณะปากที่ใช้ในการออกอักขระต่างๆและมีการระบุคุณลักษณะของการออกอักขระที่ถูกต้องได้แก่ การออกเสียง ร ล การออกเสียงคำควบกล้ำ การออกเสียงคำเป็นและคำตาย

การออกเสียงสระและวรรณยุกต์ และการออกเสียงพยัญชนะไทย จึงได้ทราบถึงหลักการออกอักขระที่ถูกต้อง และแก้ไข พัฒนาตนเองให้ออกอักขระได้ดียิ่งขึ้น แต่ในบางครั้งนักเรียนยังยึดการออกอักขระตามคิลปินรุ่นใหม่ที่มีการออกเสียงอักขระคล้ายคลึงกับอักขระของชาวตะวันตก จึงทำให้คะแนนพัฒนาการการออกอักขระเป็นเพียงอันดับที่ 4 ดังที่ได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ และเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันทั้ง 5 เสียงนั้น ทำให้ความหมายของคำต่างกัน ฉะนั้นผู้ขับร้องจึงควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่แต่งขึ้นเพื่อธุรกิจการค้า มากกว่าจะเป็นงานสร้างสรรค์ทางศิลปะ เพลงไทยส่วนหนึ่งลอกเลียนทำนองเพลงฝรั่งหรือทำนองเพลงจีน แล้วนำมาใส่เนื้อภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์จึงกลับตาลปัตร

การที่นักเรียนมีพัฒนาการการเปล่งเสียงเป็นอันดับที่ 4 เช่นเดียวกับการออกอักขระ สาเหตุเนื่องจากการเปล่งเสียงร้องเพลงต้องอาศัยอวัยวะหลายส่วนเพื่อช่วยในการเปล่งเสียง ซึ่งอวัยวะส่วนใหญ่ว່ช่วยในการเปล่งเสียงล้วนเป็นอวัยวะที่อยู่ภายใน นักเรียนจึงไม่สามารถสังเกตตนเองจากวิธีใดก็ได้ชัดเจน อีกทั้งนักเรียนทุกคนยังอยู่ในการเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะสามารถเปล่งเสียงได้อย่างดีเยี่ยม แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นเรื่องการเปล่งเสียงโดยใช้อวัยวะภายนอกเช่น การวางลิ้น การวางโหนกแก้ม รูปปาก และรูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียนสามารถสังเกตความแตกต่างได้ชัดเจน นักเรียนจึงสามารถปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาตนเองให้เปล่งเสียงได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ได้กล่าวว่า กล้ามเนื้อหรืออวัยวะในร่างกายส่วนที่ใช้เปล่งเสียงนี้ ในภาษาดนตรีเรียกว่า เครื่องดนตรีของนักร้อง (vocal organs) ซึ่งเครื่องดนตรีภายในตัวนักร้องนั้น ที่จริงก็เป็นกล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายที่ใช้ในการดำรงชีวิตตามปกติ แต่คราวนี้นักร้องจะนำส่วนเหล่านั้นมาใช้ในการร้องเพลงด้วย แล้วที่สำคัญก็คือ กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วนนี้อยู่ภายในร่างกายซึ่งมองไม่เห็น ต้องใช้ความเชื่อในหลักการ และใช้ประสาทสัมผัสในการสั่งให้กล้ามเนื้อเหล่านั้นทำงาน รวมทั้งทำความเข้าใจกับการทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมิฟ้า ได้ข้อสรุปว่า เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษาที่ 70/70 อีกทั้งนักเรียนที่ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์และทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นมีคะแนนการขับร้องที่สูงขึ้น และสามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณในการสังเกต แก้ไขข้อผิดพลาดและพัฒนาตนเองได้

เอกสารอ้างอิง

- ดุชนี พนมยงค์. 2547. **สานฝันด้วยเสียงเพลง มาฝึกร้องเพลงกันเถิด**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บ้านเพลง.
- ดวงใจ อมาตยกุล. 2546. **เพราะเพลง**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ แชนโพร์ พรินต์.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2544. **แนวคิดการประเมินการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2553. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. 2547. **การประเมินความสามารถอย่างแท้จริงด้วยการประเมินผลแบบกระบวนการ**. เพลงดนตรี , 26-36.
- สุมน อมรวิวัฒน์. 2541. **งานครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง**. กรุงเทพฯ: ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Van A. Christy. 1990. **Foundations in Singing**. United States of America: Wm. C. Brown Publishers.